

ERFARING OG FORSTÅELSE

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@hebb.no

Teori er en ting som aldri forekommer i praksis.
(sitat fra ukjent...)

Etter 25 år med personlig veiledning gjennom astrologi og tarot, slo det meg en dag at en av de største utfordringene jeg møter i mitt arbeid med andre er spriket mellom forståelse og erfaring.

Trygghet er viktig for de fleste mennesker. Trygghet er ikke bare å vite at man har mat og bolig og kjærlighet. Trygghet blir så ofte det ukjentes fiende, fordi man vet hva man har og ikke hva man får. I praksis springer svært ofte behov for trygghet ut av en indre opplevelse av livets utrygghet. Selve fundamentet for den trygghet man holder fast på er dermed basert på frykt... og således føler man seg slett ikke trygg, men full av angst for å skulle bli utrygg.

Det jeg svært ofte opplever å møte er at mennesker gjerne vil ha forståelsen før de kommer til erfaring. De vil vite hva

Det enkle fakta er jo at man ikke kan ha en erkjennelse uten å ha vært gjennom erfaringen. Og enhver ny erfaring er ukjent. En vanlig utfordring for meg er at mennesker vil ha svar på hvilke valg de skal ta. Hvem skal jeg elske, hva vil jeg gjøre o.s.v.? Som astrolog kan jeg gi informasjon om hvilke vei man må gå for å kunne elske, eller hvilke kvaliteter og egenskaper man kan bruke for å gjøre noe meningsfylt. Men jeg kan ikke fortelle andre hvem de skal elske, eller eksakt hva som er mening for dem.

Mange mennesker vil gjerne forandre og utvikle seg, men de vil samtidig

”Det kan virke som om vi mennesker svært lett lider av en gjennomgripende mangel på tillit til livet og oss selv. Kanskje ikke så rart hvis vi ser på hvordan aviser og andre media forer oss med angst og får oss til å meske oss i andres lidelse.”

Det høres kanskje underlig ut, fordi man skulle tro erfaring nesten automatisk ga forståelse, og at forståelse nesten automatisk gir gode erfaringer. Så enkelt synes det dessverre ikke å være. Hvis det hadde vært tilfelle ville alle menneskene som har teorien på plass også fått det til å fungere i praksis... og menneskene ville automatisk blitt vise og fulle av innsikt som de ble eldre... men akk nei...

som skal skje og hva de skal velge og hvor de skal gå, før de har gjennomlevd en erfaring. Det kan virke som om vi mennesker svært lett lider av en gjennomgripende mangel på tillit til livet og oss selv. Kanskje ikke så rart hvis vi ser på hvordan aviser og andre media forer oss med angst og får oss til å meske oss i andres lidelse. Eller sørger for at vi kan bli underholdt så vi kan være fri fra våre egne liv.

være helt sikre på at de går rett vei, og at de gjør de rette valg underveis. De vil gjerne vite konsekvensen av sine valg og handlinger, før de tar det. Med andre ord, forstå hva som skjer og hvor de kommer, før de har begynt å gå. Hva hadde vært vitsen med å gå inn i et forhold, hvis du visste nøyaktig alt som ville skje i løpet av dette forholdet? I verste fall ville det være en gudsjammerlig kjedelig sak, i beste fall en hyggelig repetisjon av tidligere øvelser.

”Dessverre” kan den virkelige forståelsen aldri komme før erfaringen. Og enhver ny erfaring som fører til nytt liv og ny erkjennelse, er alltid en reise ut i det ukjente. Ta for deg en kvinne som skal legge ut på en lengre reise gjennom Amazonas (indre/ytre jungel). Hvordan kan noen fortelle henne nøyaktig hvilke valg hun skal gjøre under denne reisen. Hvordan kan noen forstå jungelen, uten å ha reist gjennom den? Og hvordan kan noen vite hvem hun har blitt etter å ha levd to år i denne jungelen? Man kan bruke sin evne til forståelse til å ta med et godt reseapotek og rikelig med malaritabletter. Til å sørge for kart, ha den beste informasjon og lære om jungel på forhånd. Men den virkelige erkjennelsen kommer kun gjennom at man reiser

ikke forstå hvorfor det skjedde og hva som må til for å få andre opplevelser neste gang. Mange mennesker reiser derfor opp og ned den samme elven hele sitt liv, mens de delvis klager over sine forskjellige plager, delvis kjeder seg og undres over hvorfor det ikke virkelig skjer noe nytt og spennende i livet deres. Hvis erfaring virkelig skal føre til ny erkjennelse, må man jo ta, det ofte smertefulle, arbeidet med å se hva som virkelig må endres hvis noe skal endres. Og svaret ligger jo alltid i en selv. En erkjennelse er jo å virkelig forstå hvorfor ting virket som de gjorde, se seg selv i hvitøyet, og dermed ta ansvar for å leve sitt liv på en ny måte. Opplevelsen av det ukjente er LIVET... forståelsen som kommer i ettertid glasuren på

det si at vi svært ofte er levende kun i kortere perioder, med års mellomrom av kjedsommelig automatisert trygghet. Det er ikke vanskelig å forstå at mange som kommer for å søke råd gjerne vil ha eksakte svar og få vite hva de skal gjøre og hvem de skal være, så de kan føle seg trygge og slippe å være redde for å gjøre feil eller ikke mestre livet. Men sannheten er som sagt at selve livet jo består i å møte det ukjente i seg selv og andre som en kontinuerlig utfoldelse. Livet dreier seg egentlig ikke om annet enn evnen til tilstedeværelse, til å oppleve, utfolde og ta i mot. Livet er en erfaring, ikke en teoretisk sak som skal forstås. Men, ut av erfaringen man får gjennom møtet med det som alltid er i forandring og ukjent, kan det vokse

”Dessverre” kan den virkelige forståelsen aldri komme før erfaringen. Og enhver ny erfaring som fører til nytt liv og ny erkjennelse, er alltid en reise ut i det ukjente.

inn i det ukjente og erfarer hva det vil si. Man må rett og slett lære å stole på sin egen kraft og styrke. Som astrolog og tarotlegger møter jeg igjen og igjen denne lengselen etter at jeg skal finne svarene og ta ansvar for andres valg, istedenfor en søken etter å forstå hvordan man som reisende gjennom livets jungel selv skal lære å ta ansvar, gjøre valg og leve sitt eget liv så fullt og helt som mulig. Så kommer det andre problemet. Fører erfaringen så virkelig til forståelse og ny erkjennelse? Det triste fakta er jo at svært så ofte så lærer man lite av det man opplever! Mange mennesker vil som sagt forstå hva som skal skje før det har skjedd, slik at de egentlig kan slippe å oppleve det. Men når det først har skjedd, så vil de svært ofte

bløtkaka. Det er på en måte forunderlig, mennesker vil gjerne ha forandring og utvikling, samtidig som de slett ikke vil forandre eller utvikle seg. Livet skal bli nytt og spennende, men de skal fortsette å være som de er og leve like trygt og ordentlig som de gjør.

En erfaring som leder til ny erkjennelse og forståelse, gjør at man endrer seg så man ikke gjentar den samme erfaring en gang til. Man trenger den rett og slett ikke, fordi man har lært. Noen av oss tar et lite steg fremover hvert tredje eller tiende år. Sånn omtrent på de tidspunkter hvor livet vårt enten har kjørt av veien og ligger i grøfta, eller vi kjeder oss så mye at vi rett og slett ikke orker den gamle tryggheten lengre. I praksis vil

frem en erkjennelse. Ikke en erkjennelse som gjør en trygg så man vet at man kan mestre alle situasjoner og leve det perfekte og feilfrie liv, hvor man aldri tar ”feil” valg eller gjør uvettede ting. Tvert i mot så rommer erkjennelsen motet til å ikke mestre alle situasjoner. Motet til å leve fullt og helt og risikere det uperfekte, ja til og med elske det uperfekte. Motet til å risikere, motet til å være i forandring, motet til å ta i mot livet slik det er og fylle det med sin egen kraft, sitt liv, sin sorg, sin lengsel, sin glede og sin kjærlighet. Fra en vinkel er det ganske enkelt. Man kan frykte livet og prøve å finne ut av hvordan man kan unngå det ukjente og de ubehagelige erfaringene, eller man kan elske livet og leve det. •

